

Sánta Ákos

Puff

Bólogató Művészet

-Puff. - Ahogy itt állok a Rákóczi úton csak ez a vékony suttogás hagyja el a számat. A kezem ösztönösen megindul, mintha bármit is tudna tenni az ellen, amit a szemem lát. Ez a hirtelen lendület az ujjam végében szűrő hideggé változik, ami lelassítva a véremet végigterjed az egész testemben. Tudom, hogyha nem lenne rajtam cipő most a talpammal érezném a délutáni hőség után maradt kellemes meleget az aszfaltban. A végtelenségig akarok itt állni. Lehet, hogy akkor egyszer a cipőm talpán is átüt a melegség és elhozza a megváltást. A melengető érzés minden porcikámból elmosná a hideget. Talán még a szívembe is eljutna, ahol most kétségbeesés, düh és szomorúság pumpál.

Elszomorít az, hogy valahonnan bentről mindig megéreztem, hogy egyes szavak után, milyen szavaknak kellene következniük. Sajnos amikor azokat kimondtam rendszerint valami kellemetlen sületlenség hagyta el a számat. Ezért olyankor, amikor nem tudtam mit mi után szabad vagy éppen illik kimondani, inkább helyeseltem. Most már biztos vagyok benne, hogy a helyeslés össze vissza beszéd.

Dühítő, hogy ez ilyen későn ivódott be a lelkembe, de eddig nagy segítségemre volt az, hogy itt volt nekem. Amikor vele beszélgettem, akaratlanul is minden szavam jó szót követett és nem éreztem azt, hogy összefüggéstelenül beszélek. Valószínűleg azért, mert nem voltak elvárásai, amikhez igazítanom kellett volna amit kimondtam. Akkoriban ez egy újszerű élmény volt. Nem találkoztam előtte olyan emberrel, aki ne kérdőjelezte volna meg azt, amit mondok és gondolok a világról vagy nem magasztalt volna azért, mert megerősítem őt a saját igazában.

Elég csak a családomra gondolni. Leginkább a szüleim elvárásaihoz próbáltam a legjobb tudásom szerint igazítani a szavaimat, majd később a gondolataimat, de ugyan ez volt a helyzet a nővéremmel. Nem sok idő kellett ahhoz, hogy a barátaimmal, az idősebbekkel és az okosabbakkal is ehhez vetemedjek. Egy idő után már bárkinek képes voltam minden ellenérzésem ellenére helyeselni.

Amikor ez szóba került Márkkal azt mondta nekem:

-Nem tisztességes az olyan ember, aki kényére kedvére idomítja más emberek gondolatait meg szavait, hogy aztán helyeseljenek neki az emberek. - Erről rögtön az jutott eszembe, amikor Cili néni kihagyta az osztálytalálkozót. Az oka ugyan lehetett más, de nem zárhatom ki azt amit Márk mondott. Belátta, hogy egy tisztességtelen ember és nem tudott elszámolni a büntudatával. Ugyanis tudni kell Cili néniről, hogy idősebb és okosabb is volt. Rendszerint visszaélt ezzel a fölényével és önmagából kikelve megszegyenítve ordibált az egész osztállyal. Beismerem, hogy az is egy opció, hogy közbejött neki valami és ezért nem tudott eljönni, de én ebben nem hiszek. Úgy gondolom és ezt például nem azért, mert sokan szokták még gondolni, hogy nincsenek véletlenek. Nem azt állítom, hogy nem történhet semmi a világban akaratlanul, csupán úgy vélem vannak előre megírt sorsszerű dolgok. Például az, hogy Cili néni nem jelenik meg az osztálytalálkozón, de ilyen az is, hogy mi ketten találkoztunk. Az pedig egyenesen egy csodával ér fel, hogy én éppen akkor tudtam mit milyen szó követ és elkezdtünk beszélgetni.

Először azt mondtam neki, hogy felvillant a motorellenőrző lámpa az autóban. Ezt azért mondtam el, mert autószerelő lévén jobban tudja mit kell csinálni ebben a helyzetben, mint én. Azután pedig, hogy más rendellenességet nem tapasztaltam, de biztos ami biztos elhoztam megnézetni. Ezt azért volt fontos elmondanom, mert biztosan megkérdezte volna, hogy van-e valami más baja az autónak azon kívül, hogy felgyulladt a motorellenőrző lámpa. Mást nem találtam lényegesnek, de eljátszottam a gondolattal, hogy megemlítem azt, hogy a nővérem ült mellettem az autóban, amikor felvillant a lámpa. Biztos hozzátettem volna, hogy épp zokogott, mert szakított a barátjával. Akkor pont nem tudtam mit kéne mondanom a testvéremnek, ezért inkább azt tettem amit ilyenkor illik. Csöndben maradtam és vártam, hogy két orrfújás között valami olyasmit felnyögi, hogy "az a barom" vagy "pont azzal a libával" amire hevesen bólogatni és szitkozódni tudtam vele együtt. Ha elmeséltem volna neki, biztosan szóba került volna, hogy végtelenül megörültem, amikor az autó egy ilyen krízishelyzetben egy ennyire egyértelmű jelzést adott nekem. Ég a lámpa ebből következik az, hogy valami elromlott, tehát el kell vinni egy szerelőhöz, aki megjavítja. Pofon egyszerűen következik az egyik a másikból.

-Prr. - Kinézett rám az autó motorháztetőjéből és egyszerűen csak berregett egyet, majd elmosolyodott. Nem tudtam mire vélni. Az egyetlen észzerű magyarázat az volt, hogy a legtöbb embernek eldicsekedik, hogy milyen szépen pörög a nyelve. Ez a gondolat még a berregésnél is abszurdabb volt, szóval kínomban elnevettem magam.

-Prr? - Egy efféle kacagás után effélét kell mondania az embernek. Nem válaszolt, csupán az autóm rendszámablájára pillantott: PRR-577. Különc egy ember lehet, aki azt találja viccesnek, hogy fonetikusán kimond egy rendszámablát. Egy kifejezetten kedvelhető különc. - Igazad van. - Mondom egy másik rendszámablára mutatva és mekegek egyet. Feltehetőleg nem számított rá, mert erre önfeledten, már már túlságosan is szórakozott az egyébként szörnyen bugyuta viccen. Épp elég bugyuta, hogy ne következzen semmiből és ne következhesen belőle semmi. Így természetes, hogy senki számára nem jelent és valószínűleg nem is fog semmit.

Az én emlékezetembe sem feltétlen a viccnek a tárgya égett bele, inkább az a két önfeledt nevetés ragadt meg bennem ami összeért abban az autószerelő üzemben. Na meg persze az is fontos ami utána jött. Minden veszekedés félbe szakadt, amikor egy rendszámablában felidéztük ezt a pillanatot. Azóta a lakások vékony falairól, a háztömbökről és a busz ablakairól is visszhangzik az egykori nevetésünk emléke, ha éppen eszembe jut. És ilyenkor valahogy az az érzés is otthonra talál bennem, amit akkor érzek, ha Márk mellett vagyok.

Kezdek visszatérni a valóságba és ezeket a mázos gondolatokat felváltja egy sokkal kétségbeejtőbb és frissebb emlék. Egy fél órával ezelőtt odajött hozzám egy hajléktalan. Azt mondta a pénzemre van szüksége, mert a gyereke nagyon éhes és nem tud neki enni adni. Rögtön az jutott eszembe, hogy szörnyű az az élet, amiben nem elég helyeselni és bólogatni ahhoz, hogy a gyermekedet megetessed. Aztán apám jutott eszembe. Ő mindig azt mondja, hogy meg sem szabad állni olyan embereknek akiknek "nincs begombolva az öltönyzakójuk". Márpedig ez a férfi egy sárga koszos pólón és egy szakadt farmernadrágon kívül nem igazán viselt mást. Sőt a szagából ítélve hosszú idő telhetett el azóta, hogy utoljára kiöltözött. Aztán arra gondoltam, hogy vehetnék neki egy zakót. Majd ismét apám szavait hallottam: úgy se

gombolná be. Szóval apám most biztosan szán engem azért mert épp pazarlom a drága időmet egy ilyen emberre, akinek már a járásából és a rossz higiéniájából is látszik, hogy egy pillantást sem érdemel. Aztán eszembe jut, hogy Cili néni biztosan nem osztotta volna apám véleményét. Siófok belvárosában egyszer egy osztálykiránduláson nagyon leszidott egy csapat fiút akik kinevettek egy ilyen "élet által megvert" embert, ahogy ő fogalmazott. Tehát valószínű, hogy Cili néni most pont azt várná el tőlem, hogy a lehető legtöbb pénzem és időmet az életemből erre a bajba jutott férfira és a gyerekére fordítsam. Nehéz dilemma. Nagy megkönnyebbülés volt, hogy ott volt mellettem.

-Nagyon sajnáljuk, de nem tudunk segíteni. - Anélkül, hogy bármit is mondanom vagy bólogatnom kellett volna továbbálltunk.

Miután közösen megállapítottuk, hogy a VII. kerület nem lett biztonságosabb hely az évek alatt elmondták, hogy bolognai spagettit szeretne vacsorára. Úgy egyeztünk meg, hogy ő hazamegy, elkezdi a házimunkát, én addig bevásárolok és majd együtt fogunk nekiállni főzni. Nyomott egy csókot az arcomra és a piros lámpás zebránál elbúcsúztunk, ami elég gyakran előfordult péntekenként, amikor nagyjából egyszerre végeztünk, ő elmetrózott hozzám az egyetemre és együtt sétáltunk egyet a városban.

Száraztészta - rakom össze a fejemben a bevásárló listát - hús van otthon, remélem lesz olyan sajt, amit szeretünk. Tejet nem ihatok, hagyma azt hiszem, hogy van. Paradicsom, hangoskodás, üdítő, tojás, sikítanak az emberek. Gyorsan megfordulok és azt látom, hogy Márk a viszonylag alacsony termetéhez képest a levegőben nagyjából a panelházak első emeleteivel egy magasságban bámulja a holdvilágot.

Valaki elkáromkodta magát, más mentőért ordított megint más a gyerekére kiáltott, hogy ne nézzon oda. Mindenkinek muszáj volt valamit hozzáfűznie a látványossághoz. A fékező autóra nézve én mégis úgy érzem, hogy nagy ára van annak, ha az ember egyszerre tudja milyen szavakat kell kimondania az egyes szavak után.

-Puff. - Suttogom. Így fonetikusán, hogy PUF-577.